

Kõlm talvel tuled selgeks teeb,
Suiil kasvab se, mis rahvas sööb.

Kui korra pärrast ilmad käivad,
Siis kasvab keiki rohkeste
Ja põllo-tõdd keik tehha woivad
Se rahwas, kell' Sa heldeste
Maad, merred olled rajanud,
Kui Paradisist aeonud!

Sesthammast surest aeast sadik,
On rahwas põldo harrinud
Ja mõnni ränk ja hirmus jodik
On kõrtsud läbbi sorrinud:
Ja nenda on ma-ilmal siis
Mi hea, kui ka pahha wiis!

Dh! peaks nüüd sel aastal sama,
Mis rahwal' olleks parremaks,
Se joma himmo mahha jäma,
Et saaksid tõle wirgemaks:
Kui se, mis pat on, mahha jääks,
Siis rahwas rõõmsa aasta näaks!

Keik sedda woid Sa Issand tehha
Ja tahhad heldest armust ka,
Sest kurja Sa ei woi jo nähha
Waid wihkad sedda armuta:
Dh olle selle aasta sees,
Se jures meie abbimees!

Keik emmad, kes siin lapsi kandwad
Ma-ilma peale ellama
Ja õppetust neil' esmalt andwad,
Et saaksid Sulle tullema:
Neid kinnita ja aita siin,
Kui meil on waew ja nälja piin!

Keik lapsed kuulgo nende sõnna
Ja auustago iggameest,
Se kaks on keik nende omma
Ja hoiaks neid siin patto eest:
Kes wõttab sedda kallist nõu,
Sell' olleks uel' aastal au!

Ei olle enam immelinne,
Kui taim saab laudul kasvatud
Nisamma on ka innimenne,